

den udenlandske Literatur og Forhandlingen af den. Men hvorledes skulde det være Boghandlerne muligt at træffe saadanne Foranstaltninger, at de vare sikke for Loven?

Dg saa vil jeg endelig spørge den høitærede Justitsminister, hvorledes det skal være ham muligt bagefter at kontrollere dette Forhold? Jeg ser, at den ærede Minister i Landstinget har erklæret, at saaledes som Forholdene ere nu, er han ikke i Stand til at anvende Presselovens § 14 med Hensyn til Forbud mod fremmede Skrifter, fordi han ikke har tilstrækkelige Kræfter til at øve den Kontrol, som forlanges. Men jeg forstaaer ikke, hvorledes den ærede Minister for Fremtiden vil kunne øve en saadan Kontrol, hvilke Embedsmænd han vil ansætte for at læse igjennem og gjøre sig bekendt med de Bøger, der indsendes her til Landet, og jeg har nogen Frygt i Anledning af, hvad den ærede Minister udtalte for, da han nemlig sagde, for at bruge et Udtryk, som han selv benyttede for, at vi havde ikke noget virkelig Pressopoliti her i Landet. Jeg vil advare de ærede Medlemmer imod denne Lov ogsaa af den Grund, at man kunde tænke sig, at der krævedes særlige Foranstaltninger efter dens Udstedelse, ligesom vi have set, den Gang vi fik den provisoriske Straffelov, at der da krævedes særlige Politiforanstaltninger, at der krævedes Oprettelsen af et særligt Korps, Gendarmene, idet man nemlig fik saa mange nye Forbrydelser, antager jeg, at man behøvede et nyt Polititi til at efterspore disse Forbrydelser. Saaledes er jeg bange for, at der ogsaa vil kræves et særligt Politikorps for at øve den særlige indgaaende Kontrol med Hensyn til fremmede Skrifter. Hvis der imidlertid skulde oprettes et saadant Korps, vilde jeg tillade mig at henstille til den høitærede Minister, om dette Korps maatte blive Dragoner og faae Navn af Dydsdragoner, hvad jeg vilde finde, var en passende Titel paa et saadant Korps. Dg jeg mener, at ligesom man har stillet Gendarmene under den høitærede Krigsministers Resjort, saaledes burde disse Dydsdragoner anbringes under den høitærede Kultusministers Kommando, for at man ved et saadant Korps' Oprettelse kunde være mere sikke paa, at denne Lov, som man nu tænker sig vedtaget, i Virkeligheden kunde gjøres gjældende paa de Omraader, hvor den tiltrænges. Men hvis man ikke tænker sig noget Saadant, og hvis Boghandlerne, saaledes som jeg tror, ikke have nogen Mulighed for at føre en saadan Kontrol, saa ser jeg ikke Andet, end at Følgen vil blive den, at Boghandlerne ikke tør føre fremmed Literatur. Deraf vil Følgen atter

blive den, at der ganske simpelt vil være en Sortimentsboghandel i Malmø, og hvis dette forhindres, i Hamburg, som indsender i Brev alle de Bøger, man ønsker, her til Landet. Thi der vil ikke være nogen som helst Mulighed for at spærre Tilførselen af saadanne Forsendelser ved denne Lov. Dg hvis den ærede Minister har Ret i at forudsætte, at der er en saadan Begjærlighed efter Tilførselen af saadanne Bøger — og det gjør Ministeren jo, han taler om den Graadighed, hvormed Folk kaste sig over den Literatur — saa skulde jeg næsten tro, at de Folk, der ere saa begjærlige efter den Art Bøger, vilde lade sig dem tilsende fra Udlandet. Saa er den ærede Minister lige vidt, saa har han atter den Slags Bøger heri Landet, og saa vil disse Liebhaveere, som den ærede Minister har kaldt dem i det andet Thing, undvære Sortimentsboghandlerne og faae Bøgerne alligevel.

Med Hensyn til Illustrationer, Fotografier og deslige ønsker jeg ogsaa at sige et Par Ord. Der er blevet nævnt af Medlemmer her i Salen, at der hyppig findes Udstilling af saadanne Billeder og at det medfører Forargelse. Det ærede Medlem fra Maribo Amts 1ste Valgfreds (Meergaard) udtalte, at Skolebørn ofte stimlede sammen om den Slags Fotografier, og at det naturligvis ogsaa skete paa en for dem skadelig Maade. Nu vil jeg tilstaa, at jeg ikke har samme Opfattelse som det ærede Medlem. Jeg har ikke ofte her i Kjøbenhavn, ja næsten aldrig været Vidne til saadanne Udstillinger af utugtige Billeder og altsaa heller ikke til en Sammenstimlen af Børn i den Anledning. Dg jeg har set i Politivedtægten af 1869, at der i dens § 107 findes en Bestemmelse, efter hvilken den stationerede Politibetjent skal paase, at der ikke findes utugtige Billeder udstillede i Butiksvinduerne eller paa andre offentlige Steder; allerede deraf vil jeg være tilbøielig til at slutte, at der ikke findes saadanne. Thi jeg kan ikke tro, at Politibetjenten ikke skulde have det samme aabne Die for skadelige Billeder som det ærede Medlem fra Maribo Amts 1ste Valgfreds, og hvis Politibetjenten har set dem, saa vilde han sikkert have henvendt sig til høiere Myndighed — jeg veed ikke, hvordan noget Saadant gaar for sig — og have foranlediget den Mænd, der udstillede saadanne Billeder, tiltalt. Dg nu tænker jeg mig, at det ærede Medlem er inde paa en feil Slutning. Jeg tror nok, det er Tilfældet, at Skolebørn stimle sammen om Billeder, der udhænges i Vinduerne, men det er muligt, at det slet ikke er utugtige Billeder, men Kunstværker,